

Przeciwciała przeciwjądrowe i cytoplazmatyczne: **ANA1, ANA2, ANA3**

Kod badania:
600

METODA:
immunofluorescencja

MATERIAŁ:
Surowica

WYNIK:
dodatni lub ujemny - w przypadku dodatniego dodajemy komentarz.

Kod badania:
601

METODA:
immunofluorescencja pośrednia (II F) i immunodyfuzja (DID)

MATERIAŁ:
Surowica

WYNIK:
dodatni lub ujemny - w przypadku dodatniego lub granicznego podajemy typ świecenia, miano, antygeny specyficzne określone met. DID oraz komentarz kliniczny.

Kod badania:
602

METODA:
Western-Blot (WB)

MATERIAŁ:
Surowica

WYNIK:
dodatni lub ujemny - w przypadku dodatniego podajemy antygeny specyficzne określone met. WB oraz komentarz kliniczny.

TEST PRZESIEWOWY (ANA1)

Przeciwciała przeciwjądrowe i cytoplazmatyczne

Jest to badanie, charakteryzujące się wysoką czułością i specyficznością. Test przesiewowy ANA1 rozstrzyga o obecności lub nieobecności przeciwciał przeciwjądrowych.

Nie obejmuje on jednak oznaczania ich miana, typu świecenia czy rodzaju przeciwciał, dlatego w przypadku wyniku dodatniego niezbędne jest zlecenie badania kompleksowego ANA2.

TEST KOMPLEKSOWY (ANA2)

Przeciwciała przeciwjądrowe, przeciwjądrowe i cytoplazmatyczne

Zestaw oznaczanych przeciwciał przeciwko: dsDNA, Sm, nRNP, SS-A(Ro), SS-B (La), Scl-70, Jo-1, Pm-Scl, fibrylarynowe, RNA-Polimeraza I, cyklinowe, ACA, mitochondrialne, cytoskieletowe, rybosomalne, „nuclear dots”, aparatowi Golgiego, lizosomom oraz wrzecionu podziałowemu.

Test ANA2 to kompleksowa ocena przeciwciał przeciwjądrowych oraz cytoplazmatycznych metodami immunofluorescencji pośredniej i immunodyfuzji. Określany jest typ świecenia przeciwciał, ich miano oraz swoistość określona metodą DID. Dodatkowo w przypadku homogenego typu świecenia wykonywany jest także test na obecność przeciwciał przeciw dsDNA.

IMMUNOBLLOT (ANA3)

Przeciwciała przeciwjądrowe i cytoplazmatyczne

Badanie to jest dopełnieniem testu ANA2, służącym w niektórych przypadkach do określenia specyficznych przeciwciał takich jak Mi, Ku, histonowe, rib-P-Protein i dwa rodzaje Ro (przeciwko podjednostkom 52 i 60 kDa). Dodatkowo może on służyć jako test weryfikujący obecność przeciwciał przeciwjądrowych czy cytoplazmatycznych.

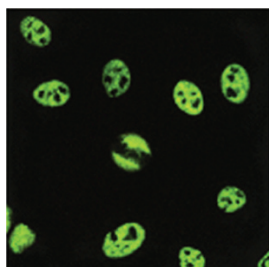
Przechowywanie i transport:

Surowicę należy przesać kurierem do najbliższego laboratorium DIAGNOSTYKI

ANA1, ANA2, ANA3 – metody oznaczania

*Testy wykonuje doświadczony personel Pracowni Autoimmunologii.
Gwarantujemy krótki czas wykonania badań.
Wyniki opatrzone są komentarzami o dużym znaczeniu dla klinicystów.*

Standardową techniką w diagnostyce autoprzeciwciał jest metoda immunofluorescencji pośredniej (II F), która charakteryzuje się wysoką specyficznością. Na całym świecie jest ona uznana za „Złoty Standard” w diagnostyce schorzeń autoimmunologicznych i bez wątpienia jest to jedno z najnowocześniejszych rozwiązań stosowanych w rutynowej diagnostyce chorób autoimmunologicznych.

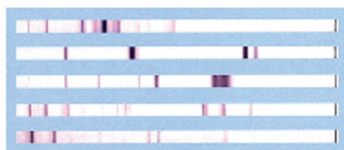

Komórki HEp - typ świecenia ziarnisty

Stosowane przez Diagnostykę testy II F mają znacznie większe możliwości od testów wykonywanych metodą ELISA. Testy ELISA są zwykle ograniczone do wykrywania określonego antygeny lub ich grupy. W monospecyficznym teście ELISA, jeśli nie zostaną usunięte wszystkie dodatkowe antygeny, to odpowiadające im przeciwciała mogą wywołać fałszywie pozytywną reakcję.

W przypadku II F problem ten nie występuje, ponieważ do dyspozycji pozostaje jednocześnie **całe spektrum** z wyjściowego substratu (komórka HEp). Dzięki temu diagnostyka obejmuje **wszystkie specyficzne antygeny** i osiąga bardzo wysoki odsetek trafień.

Badanie ANA2 obejmuje również zastosowanie metody immunodyfuzji (DID) charakteryzującej się wysoką swoistością i użyciem niezdenaturyzowanych antygenów, co pozytywnie wpływa na jakość wykonywanych oznaczeń.

Paski stosowane do wykonania oznaczeń metodą Western-Blot

W przypadku pewnych antygenów dodatkowym sposobem różnicowania przeciwciał przeciwdądrowych jest Western-Blot (WB). Za pomocą WB można dokładnie określić podjednostki antygenów, z którymi łączą się przeciwciała, np. Ro 52 i 60 kDa lub przeciwciała trudne do wykrycia innymi metodami, jak np. przeciwko Mi, Ku, Rib-P-Protein.

Pismienictwo:

1. W. Schlumberger, Ludzkie komórki nabłonkowe (HEp-2). Różnicowanie przeciwciał w testach enzymatycznych, tłum. lek. med. Małgorzata Klimczak, EUROIMMUN
2. M. L. Kowalski (red.), Immunologia kliniczna, Mediton, Łódź 2000

**Kontakt z Działem Obsługi
Klienta DIAGNOSTYKI:**